

χρονος του γεγονότος, και αι του Λιγγάρδου και του le Labourer, οτινες εύρισκοντο εις θέσιν να γνωρίζωσι την ἀλήθειαν παρά πάντα άλλον, εις αξιαι περισσοτέρας πίστειως, η μία και μόνη διαμπτύρησις γραφείσα μετά διακόσια πενήκοντα τέσσαρα έτη μετά την εποχήν του ιστορικού γεγονότος, ουτινος εκθείομεν ηδη τα λεπτομερειας.

Εν έτει 1568, περι την λήξιν του Ιανουαρίου η του Φεβρουαρίου, διότι οι μνησθέντες ανωτέρω συγγραφεις δέν συμφωνουσιν ως προς την διαφοράν ταύτην, δύο άνθρωποι περιβεβλημένοι έντός πολυτύχων επαυφοριών κατέβησαν εξ άυάξης σταματησάσης, περι το μεσονύκτιον, ένώπιον της θύρας του μοναστηριου η *Parayla*, έν *Soissons*.

Ο εις των οδοιπόρων τούτων τσοσούτον σφοδρώς εκρουσα το βόπρον της θύρας, ώς ε άπαν το κοινόβιον αφυπνίσθη έντρομον υπό του κρότου του ογκώδους σιδήρου, οστις ανυψούμενος και καταπίπτων άλληλοδιαδόχως, εξέφερε τρομερούς ήχους. Ενώ αι μοναχαι κεκλιμένοι επί της κλίνης των, ηρώτων άλλήλας ταπεινη τή φωνή τί εσήμαινεν άρα γε επίσεικσις έν τοιαύτη ώρα, και ένω η αιδιαιμοσύνη ηγουμένη, Μαρία Μωδράη, ενεδύετο μετ' άητυχίας άσυνήθους επί της κλίνης της, το βόπρον επανάλαβε δις η τρις λιαν άγροίκως την πρόσκλησιν της στροφειοφύλακος (*tourière*). Η ταλαίπωρος αδελφή, έιτρομος, χωρι; και να περιμείνη την διά της άργυρας αύριγγος πρόσκλησιν της ηγουμένης, εισήλθεν όρμητικώς εις το κελλίον της *Μητρος*.

— Φιλτάτη Μητηρ, άνεκραξε, θα συντρίψουν τας θύρας. Χριστέ και Παναγια, ει δυοτύχημα μά; επαπειλει;

— Κανένα άπήνησεν η ηγουμένη. Δέν ηξεύρεις ότι πρό ενός έτους η πόλις της *Soissons* ανήκει εις τον βασιλέα της Γαλλίας, οστις την βοηθει και την προστατεύει;

Είποσα ταυτα ηγήθη όρμητικώς της κλίνης της. Ικάλυψε διά του ιερού καλύμματος την έβδομηκοντούτην αυτης κεφαλήν, και κατέβη κατεσκευσμένως συνοδουμένη υπό της στροφειοφύλακος, διότι ηδη το βόπρον ανηλέως και πεισματωδώς έπληττε την θύραν του μοναστηριου.

Ποιος κτυπά εις τοιαύτην ώραν; ηρώτησεν η ηγουμένη.

— Καλά που μά; άκουσαν! ειπε φωνή τις άγροίκος συνοδουσα τας λέξεις ταύτας μεθ' ύβρειως στραωιτικης, ητις όλίγον απέιχε της βλασφημίας. Θέλω να όμιλήσω εις την στιγμήν με την ηγουμένην του μοναστηριου.

— Η αιδεισμόςτης της είναι εδώ, ειπεν η τρέμουσα φωνή της στροφειοφύλακος.

Τό άγροίκον ύρος εκείνου οστις έμυκάτο οπισθεν της θύρας καταπραύθη όλίγον, και έπρόφερε λέξεις τινάς εις έτιην γλώσσαν.

— Κύριε Ιησου Χριστέ! άνεκραξεν η ηγουμένη λιαν έντρομος, άνοιξε όργήγωρα, εύλογημένη, όργήγωρα! Και ώς διά να επιταχύνη τας προσπάθειας της στροφειοφύλακος, ητις ηγωνίζετο προσπαθούσα να εύ-

ρη τοδς μοχλους και να περιστρέψη τας κλειδς, επανελάμβανεν άδιακόπως.

— Άνοιξε, άνοιξε διά το όνομα του Χριστου!

Η θύρα άπαλλαγείσα μόλις των σιδηρών μοχλών ύφ' ών κατεκτρατειτο κατακλειστος, ηούχη και παρέσχεν έλευθεραν την εισοδον εις τους δύο άγνώστους.

— Ίδου η παρακαταθήκη την όποιαν μ' έπεφορτισαν να οās παραδώσω, ειπεν ο εις.

— Ίδου και η επιστολή ητις συνοδεύει την παρακαταθήκην, ειπεν ο έτερος.

— Παρακαταθήκη! δι' εμέ! και από ποιον! ειπεν η ηγουμένη εκπληκτος.

— Ένας ευγενής κύριος την ενεπιστεύθη εις την τιμήν μας υπό την εϋθύνην της κεφαλής μας, ειπεν ο ητιον άγροίκος των ξένων.

Είτα, παραθέντες πρό των ποδών της ηγουμένης, ένω αυτη παρελάμβανε την επιστολήν, δέμα μετρίου μεγέθους, άπεχαιρέτησαν μετά βαθείας ύποκλίσειως, και άπεσύρθησαν κλεισαντες την θύραν κατά την έξοδόν των. Μετ' ου πολυ ηκούσθη ο καλπασμός δύο έπικων καταλειπόντων την μονήν.

Αι γυναίκαις εκθαμβοι ητένισαν προς άλλήλας τα βλέμματα, άλλα δέν εβλέποντο, διότι το υπό της βιαιώς κλεισθείσης θύρας αναπτυχθέν βέυμα άέρος, ειχε σβέσει τον λύχον της στροφειοφύλακος, καθ' έν καιρόν η ηγουμένη άπετραγγίζε την επιστολήν την συνοδουσαν τσοσούτον μυστηριώδεις περιπτώσεις.

— Κλειδωσε την θύραν, αδελφή, ειπεν η ηγουμένη, και έπειτα λάβε το δέμα το όποιον μάς άφησαν οι ξένοι, και φέρετο εις το κελλίον μου.

Ενώ η γηραιά μοναχή έπροσπάθει ψηλαφητι ν' ανεύρη την κλίμακα ητις ηγεν εις το κελλίον της, η στροφειοφύλαξ εκυψεν οπως εκτέλειση την δοθείσαν διαταγήν, και ανεζήτει διά των χειρών της το δέμα, τεθειμένον επί του πλακοστρώτου εδάφους της μονής. Ψηλαφοϋσα τοιοιτοτρόπως έν τω σκότει, προσέκρουσε διά του ποδός το δέμα, εξ ου εξέηθε στεναγμός βρέφους άρτιγενήτου. Άμα η ηγουμένη ηκουσε τον άσυνήθη έν τω μοναστηριώ φθόγγον, εξέφερε κραυγήν εκπληξιν ένταυτώ και τρόμον εκφράζουσαν, η δε δυστυχής στροφειοφύλαξ παρ' όλίγον να λειποθυμήση εκ του φόβου, διότι και αυτη η παρουσία του Σατανά, κρατουντος το δικρανον, δέν ηθελε βεβαιώς καταταράξει αυτην τσοσούτον.

— Κυρία, ύπετραύλισεν η ταλαίπωρος, διότι η φωνή έδυσκολεύετο να εξέλθη εκ του συνεσταλμένου αυτης λάρυγγος, Μητηρ! Μνήσθητί μου, Κύριε!

— Και τας υπό του τρόμου ύπαγορευθείσας ταύτας λέξεις συνώδευσε διά του σημείου του σταυροϋ. Αλλ' ο έξορκισμός, άντι να καταπραύη τας κραυγάς του βρέφους, άπ' εναντίας έδιπλασίασεν αυτάς.

— Τί να κάμω; τί να γένω!

— Να σιωπήης, και να με ακολουθήσης, ειπε προς αυτην η ηγουμένη με ύρος επιταντικόν ανυψούσα την κοιτίδα, ητις περιβιβλημένη εϋσα υπό πανίων ειχε σχήμα άπλου δέματος.

— Η ηγουμένη έθισε την χείρα αυτης επί του στόματος του βρέφους, και διήλθε κατεσκευσμένως τα